

WHOROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

S O R T N E G R A !

A la font de Vallfrescant
sempre hi ha gent esperant.

Mes quan arriba en Talòs
amb el seu ferotge gos

tota la gent fa fugir
per podè el càntir omplir.

Un xicot diu a la gent:
—Jo us lliuraré d'eix turment.

Mentre el càntir s'emplenava
ell tinta negra hi vessava.

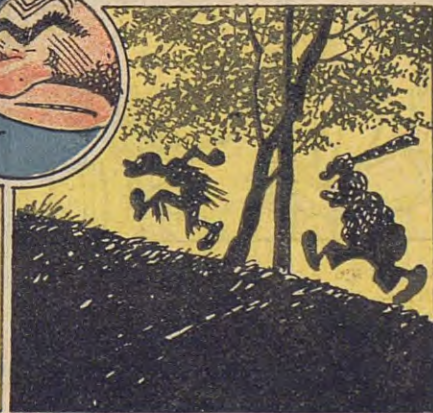
En Talòs se'n va fent gresca
amb el càntir d'aigua fresca.

En Copdepuny ha trobat
i a beure l'ha convidat.

Fa un trago amb satisfacció
i queda com un carbó.

Quan això anem escrivint
encar l'està perseguint.

:: El fill de la carbassera i el cirerer ::

Text de J. FECIT

Dibuixos d'en MIRET

Proferí unes quantes malediccions i amenaces i la que veritablement impressionà a Segimon, convencent-lo de la impossibilitat de dur a terme el seu propòsit, fou aquella de «si tu dius «així» del Caliquenyo o la seva colla, jo en tinc quatre vegades més per dir del teu oncle Silvestre, i no seràs tan

ingrat que vulguis veure empresonat a qui fins ara ha donat el pa a la teva mare i a tu!» Tot compungit sortí en Segimon acompanyat de l'Estilogràfica i el Tiburó. Feren cap al Paralel. Al voltant d'un xerraire propagandista s'acumulava la gent, àvida de sentir-ne la docta paraula. Aquell era el bon ter-

reny...! En Segimon no s'havia adonat encara de què els seus companys es disposaven a actuar, quan ja n'Estilogràfica li va fer l'ullet, volent dir que ja havia pescat. Tot admirat es tombà i ja el Tiburó li fa igual senyal, però en el mateix instant un senyor agafa el Tiburó pel braç i a grans

crits l'increpa: —«Lladre...!» Ja et tinc...! avui dormiràs ben guardat...! N'Estilogràfica apretà a córrer i el Camamel al darrera. El públic, en adonar-se'n els empaïtà i en Segimon s'impressionà tant en sentir-se empaïtar al crit de «lladre»!, que se li segaren les cames i caigué rodó. Un policia

arribà al cap de bella estona i li costà qui-sap-lo arrencar-lo de les mans del públic que s'esbravà a clatellades i cops de puny damunt del pobre Segimon. Li sortia sang pel nas i la roba tota esquinçada i desordenada, junt amb els ais! i lamentacions, li donaven un llastimós aspecte. Un cop al quarteret, fou

escorcollat i se li trobaren amb esglaiant sorpresa de Segimon, una cartera i un rellotge a la butxaca. En aquell moment arribava un altre grup conduint el Tiburó. (L'Estilogràfica havia lograt burlar la persecució). El senyor que donà el crit d'alarma detenant el Tiburó, reconegué com a seus

el rellotge i la cartera, i el Tiburó declarà que ell els havia posat a la butxaca d'aquell minyó que era allí, es referia a Segimon, per por d'ésser sorprès, però que no el coneixia de res. Imagineu la sorpresa d'en Segimon en sentir aquella inesperada declaració que tant l'afavoria. Després de di-

verses preguntes i vacil·lacions va ésser atorgada la llibertat de Segimon i en Tiburó reclus per una quinzena. En Segimon, amb el cúmul d'impressions contradictòries rebudes, tenia el cap atabalat, no sabia què fer ni on anar. De moment sortí al carrer i procurà confondre's amb la multitud per evitar

la curiositat dels que l'havien vist humiliat. Ja havia caminat una estona i s'assegà a un banc a reflexionar què li caldria fer: si tornava a casa l'oncle, aquest el tornaria al Caliquenyo, i a casa d'aquest no tenia ganes de tornar-hi; ja en tenia prou! Pensà anar a l'hospital a demanar consell a la seva
(Seguirà.)

La gana ¿ve tot menjant?

—Doctor, no ganejo gens, recepti'm medicaments!

—Vagi-se'n a un restaurant. La gana ve tot menjant.

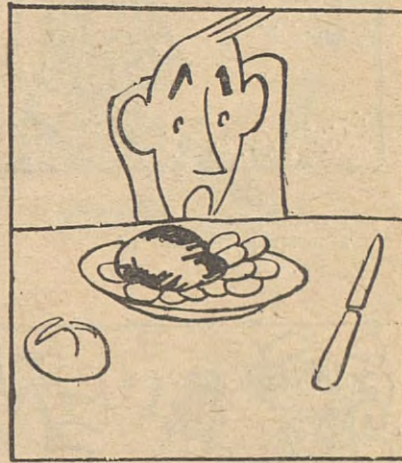
—Potser sí que em curaré! Vejam doncs: ho provaré.

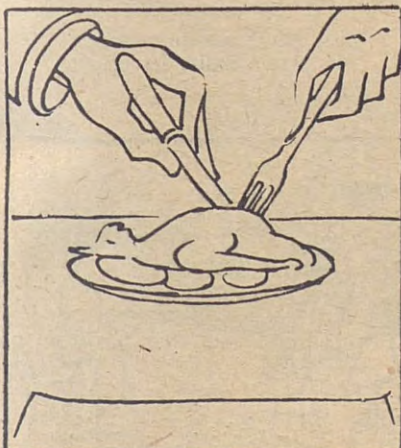
En el Suís s'ha entaulat i la carta ha demanat.

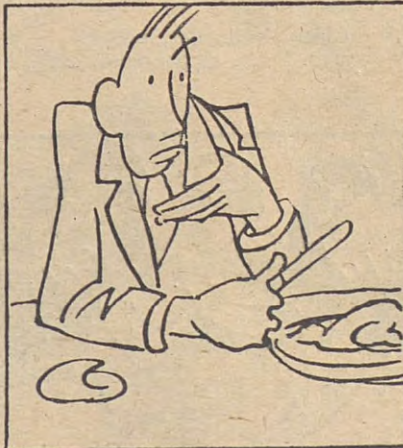
Menja sopa i entremès com aquell qui no fa res.

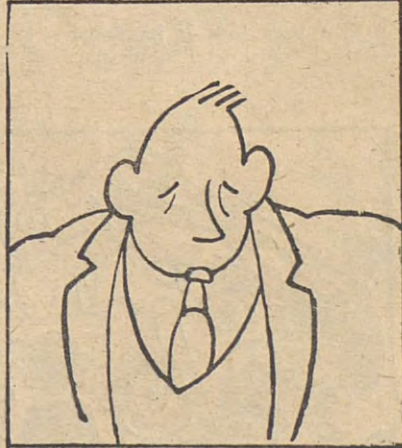
Després de gust li ha vingut un bifecc molt rabassut.

Un tall de pernil en dolç i dues perdius amb cols.

Ja diu amb pregon menyspreu: —Els metges! betzol qui hi creu!

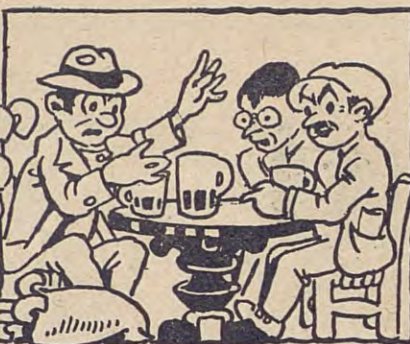

—Diu que ve gana menjant! Fa dues hores que menjo i encara l'estic esperant!

Nou ús del paraigües

Per molt i molt que ha plogut
cap paraigües no ha venut.

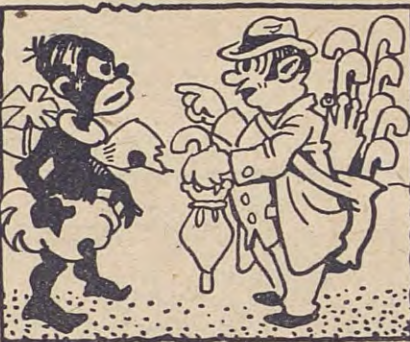
Als amics manifestà
que a l'Àfrica emigrarà.

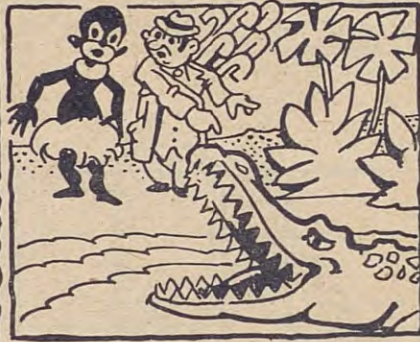
I amb el seu gènere tot
se n'hi va dintre d'un bot.

Desembarca tot formal
a un país piramidal.

—Molt aquesta eina us convé.
Veniu i ho demostraré.

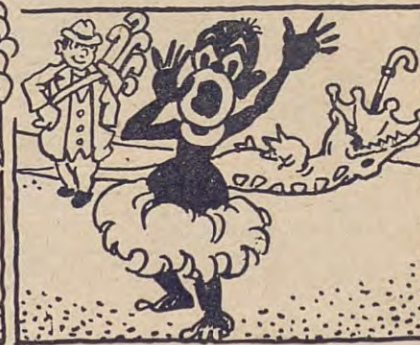
Dintre les aigües del Nil
hi ha un enorme cocodril.

Un paraigües li ha donat
i el rèptil se l'ha menjat.

I mor l'animallet, pobre!
quan l'altre el paraigües obre.

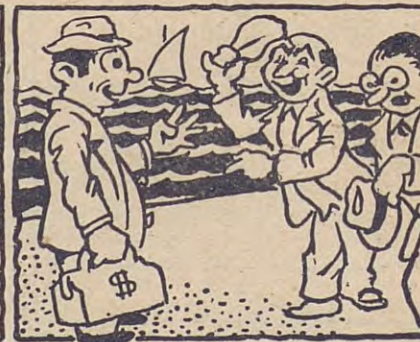
En Bet Hum entusiasmat
els seus súbdits ha cridat.

Són uns magnífics clients
comprant paraigües a cents.

Quan tothom s'ha proveït
s'enduu el diner recollit.

I del mar travessant l'ona
torna ric a Barcelona.

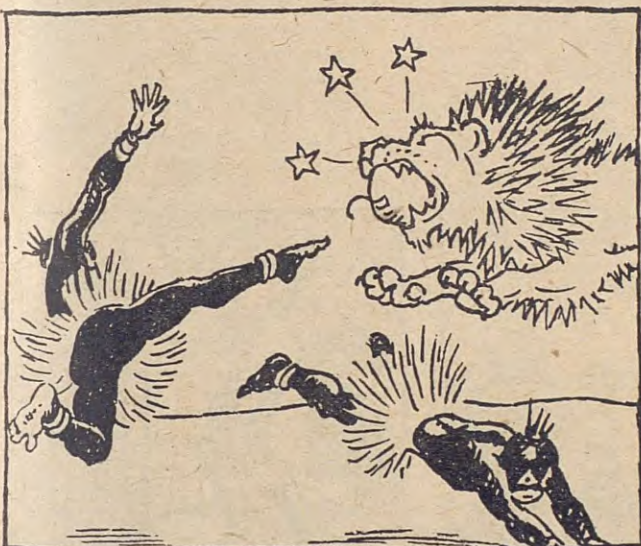
Les Històries de l'oncle Joan

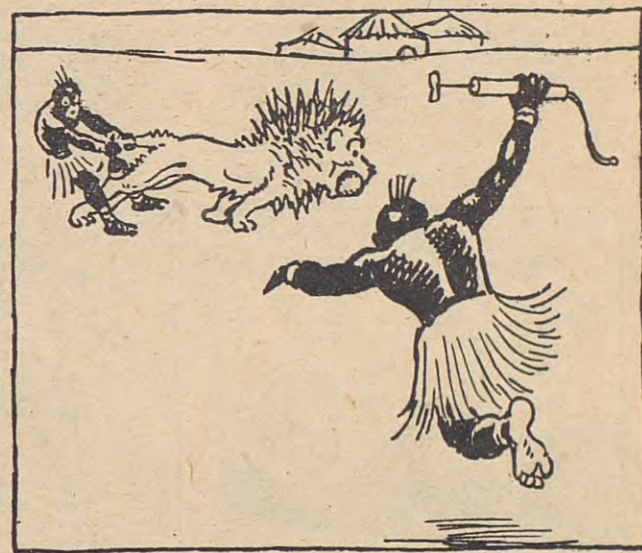
La passió del fútbol ha arribat fins al cor de l'Àfrica. Aquí teniu dos negres xutant incansablement, fent passes, driblant, tirant a gol, etc., etc.

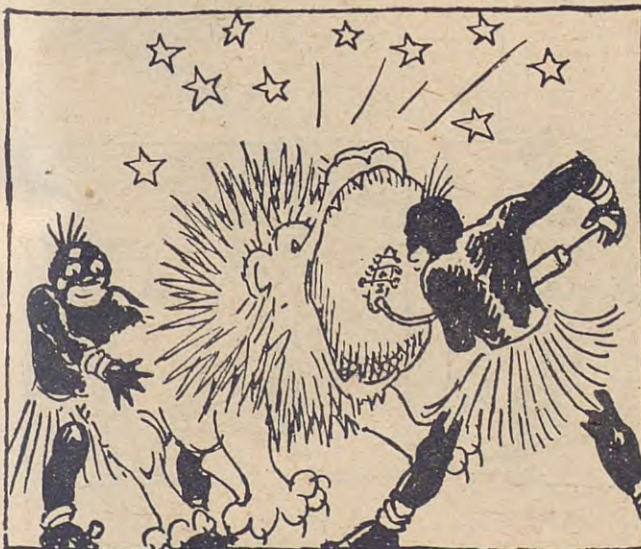
Però, d'un oasi estant, un ferotge lleó que els ha vist, es llepa els bigotis pensant en l'àpat formidable que farà si pot cruspir-se els jugadors.

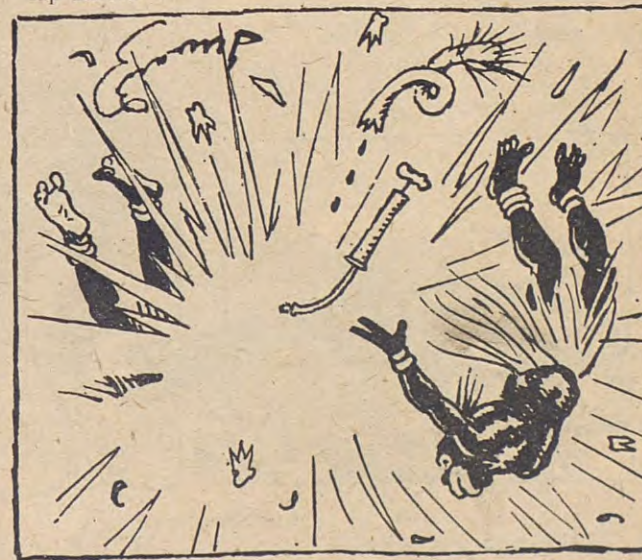
I d'un salt enorme se'ls llença al damunt, amb la boca espantosament oberta. Massa oberta, potser! Perquè en aquell moment tiraven a gol i la bala se li encasta materialment entre les barres.

Idea!, com diuen les historietes dels Estats Units de Nordamèrica. Un dels negres corre a buscar la bomba d'inflar la pilota, perquè aquesta ha quedat amb la vàlvula cap enfora.

I mentre l'un subjecta la bèstia pel darrera, l'altre manxa, manxa, manxa, i la pilota creix, creix, creix, i la boca del pobre lleó—que certament no pensava aquell dia menjar pilota—es dilata espantosament.

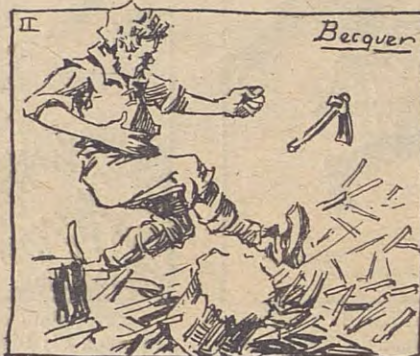

Fins que ve l'explosió, i la cosa acaba com les tragèdies antigues, en les quals no queda viu ni l'apuntador.

Quin favor!

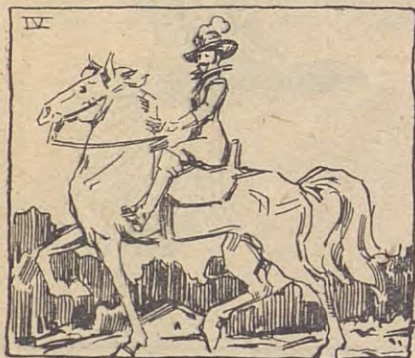
I
Era un pobre llenyater
que es passava l'existència
tallant amb molta paciència
llenya fina per braser.

II
Estava molt avorrit
de tant suar en el bosc
i tenia un humor fosc
molt fàcilment enardit.

III
—Tot el dia amb la destral!—
sovint l'home s'exclamava
—i al capdavant, per la paga
cobro cada rova un ral!

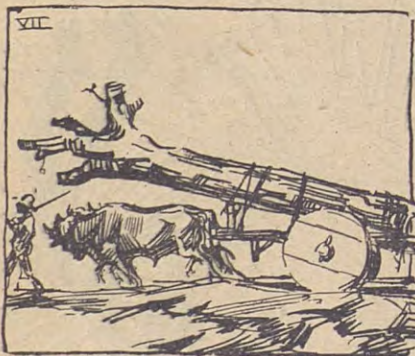
IV
Mentre sa sort maleïa
passà un molt ric cavaller
que un favor li volgué fer
perquè d'ell es compadia.

V
—Torna prompte a ta cabanya
que al bosc no hi aniràs més.
Podràs guanyar-te els diners
sense córrer la muntanya.

VI
Tornà el llenyater content
a casa per esperar
vejam què li donarà
el cavaller benvolent.

VII
Al vespre veu arribar
sobre una carreta un roure
que quasi no el poden moure
els bous que l'han d'estirar.

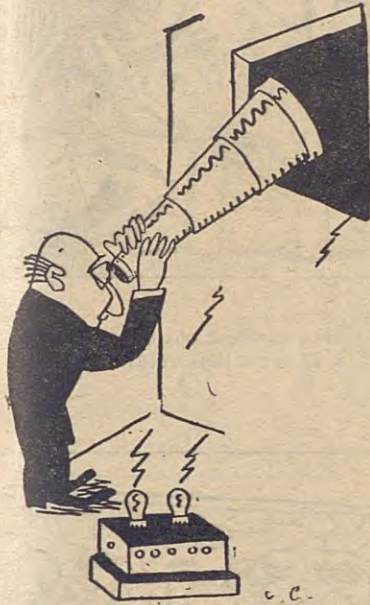
VIII
I li diu el cavaller:
—Talla la llenya d'aquí
i mai no hauràs de patir
corrent pel bosc, llenyater.

IX
I ell exclama: —Quin favor!
¿aquest tronc he de tallar?
senyor, em fareu suar,
tallar branques és millor!

La clau del misteri

HOM acostuma titllar els savis de distrets—féu l'home de negocis mossegant la punta d'un havà i encenent-lo amb complaença—però no els pertany a ells l'exclusiva de la distracció. Nosaltres, els negociant, que sempre hem d'estar a la que salta i fer l'ull viu i recordar-nos de tot,

PARLANT AMB EL PLANETA MARÇ

—¿I mengeu com nosaltres, aquí dalt?

—No, només mengem peix, perquè Març és a la Quaresma.

(De *Pèle-Mèle*)

també a vegades sofrim equivocacions deplorables.

—Home ¿qui se'n pot lliurar?—féu un dels amics que l'escoltaven, confortablement asseguts tots en una *peixera* del Círcol del Comerç.

—Nosaltres ens n'hauríem de lliurar, ja que ens envanim de tenir bon cop d'ull pels negocis i de posar atenció als detalls. Però no és així i a vegades fem bunyols assenyalats.

—¿Per exemple...?—inicià un altre dels circumstants, per tal de fer-li contar la història que es veia que duia a flor de llavi.

—No diré que en fem de tan grosses com els savis, no. Però les badades d'aquests acostumen ésser inofensives, mentre que en el comerç costen cares. Si Pierre d'Os, per exemple, fica el cigar al llit i es tira ell a l'escopidora enlloc de fer-ho al revés, només li costarà un xiribec i una cremada als llençols. O si a un altre se li passeja una puça pel telescopi i anuncia que ha vist un habitant a la Lluna, només li diran que el llunàtic és ell. Però una distracció en un comerciant, és terrible.

—¿Per exemple?—insistí l'amic que esperava la història.

—Per exemple, la distracció que sofri el meu principal en els temps que

jo feia de meritori. Perquè ja sabeu—remarcà amb la mica de vanitat amb què aquesta classe d'homes acostumen dir això—que jo vaig començar com un humil xicotet de despatx, netejant tinters i portant els llibres... d'un cantó a l'altre.

—Sí sí! ja ho sabem—féu un dels amics amb to burleta—ja sabem que deus la teva fortuna a la persistència, a la constància, a la perseverància i a donar-te ànsia...

—Calla tabal, que hauries de viure en una bóta com Diògenes! Doncs bé, us deia que quan jo era meritori el meu burgès se'n volgué anar a viatge una curta temporada i com que no hi havia gaire feina, perquè era l'estiu, em deixà sol al despatx durant quatre setmanes, perquè heu de saber que si bé jo era el meritori, també era el dependent principal, perquè no n'hi havia cap més.

—¿Així tu feies tota la feina de la casa?

—Ja ho crec!

—Això sí que és meritori!

—Doncs veureu que el bon senyor, que era també un d'aquests que en tot atinen, que en tot s'hi fixen, que no es descuiden de res, em va donar ordres ben detallades sobre què tenia de fer. I una de les coses més importants que tenia de fer era trametre-li cada dia al seu lloc d'istiuig tota la correspondència que rebés. Ell volia saber què passava a casa seva.

Però ja feia tres dies que era fora i jo encara no li havia remès cap lletra. L'home, enutjat, em telegrafia: vejam què feia!

Li vaig respondre també per telègraf així: «Bústia despatx és plena lletres rebudes. No les puc treure. Vosté té la clau.»

—Quin badoc! S'havia descuidat de donar-te la clau de la bústia i volia que li remetessis les lletres!

—Oh, no és res això, espereu. L'home, coneixent el seu error, em tele-

grafia de seguit dient: «Remeto clau immediatament.»

Passaren tres o quatre dies més i encara el pobre home no rebia cap lletra. Per fi, em tornà a telegrafiar, que si no li remetia la correspondència em despatxaria de seguit.

I jo li vaig respondre amb un altre telegrama que... ¿mai diríeu què deia?

—Què sé jo... que la clau era equivocada... o que s'havia esgarriat...

—Res d'això. El telegrama deia textualment: «Arribada clau per correu. Carter l'ha tirada dintre bústia. No puc obrir.»

Un cor de riallades acollí aquest final, que demostra a bastament que els homes de negocis també baden com els savis.

ESTRATEGOTERAPIA

Un doctor en medicina tanta fama va abastar que la gent rica hi anaven perquè els guarís tots els mals gairebé a corrua feta donant-li ganàncies grans.

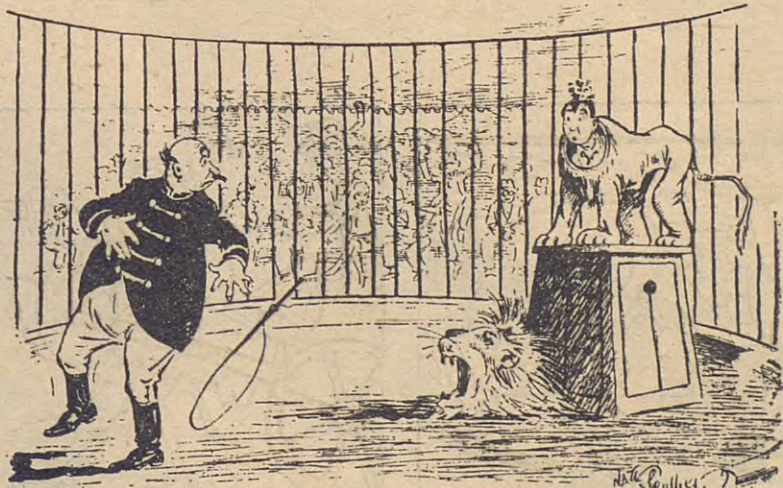
Un amic li preguntava:

—¿Em diries com t'ho fas per tenir tanta parròquia?

i el metge li contestà:

—Molt senzill; a les senyores que em venen a consultar de l'istiuig primè els parlo per sabè on els plau anar i un cop sabut els recepto aquell lloc per prendre banys de mar, o de sol o d'aire, que això no fa molt al cas, l'important és receptor-los el lloc on els plau anar.

P. E. P.

El Lleó:—¿I ara, què faig, senyor domador?

(De *The Passing Show*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*L'estruc és motor vivent
que treballa de valent.*

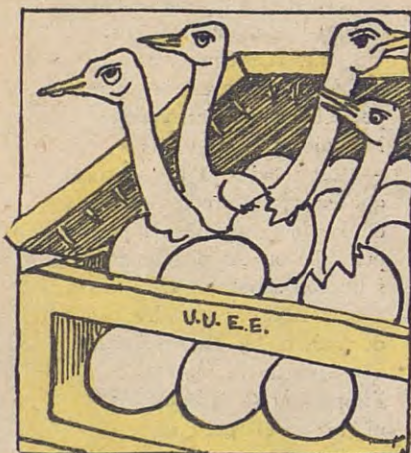

—Al mal temps fem bones cares,
tractarem en bèsties rares!

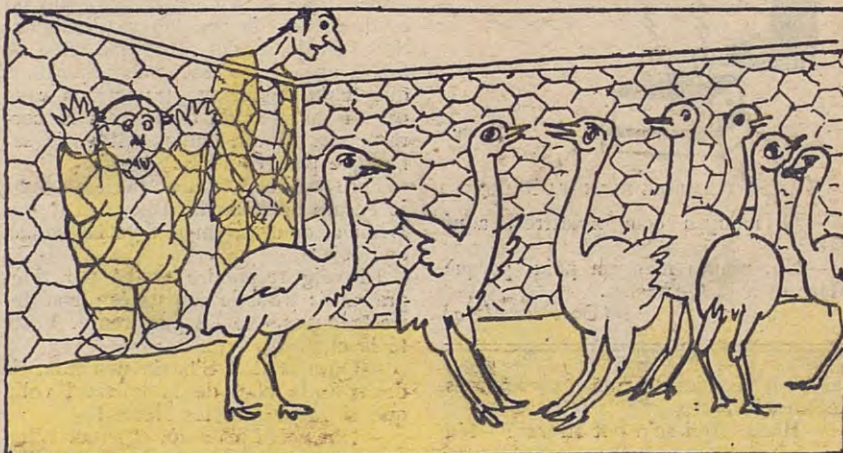
Els cocodrils han posat
a un llac amb reixes tancat.

Han comanat ous d'estruc
a la terra dels zulús.

Els estruços neixen d'hora
i han trencat la incubadora.

—Ho vam encertar ben bé
de fer gran el gallinè!

—Pel menjar no ens molestem.
Menjaran el que els donem.

Els donen fusta i carbó
que ho mengen amb fruïció.

Aliment tant combustible
els fa una força terrible.

Els venen sens grans treballs
a la fira de cavalls.